

မောင်လူမျိုး ၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

ထပ်ဆင့်အလွမ်း

နှင့်

ရပ်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

ထပ်ဆင့်အလွမ်း
နှင့်
ရင်တွင်းဖွင့်ဝေဒနာများ

(၁)

ကျွန်တော်ကို အမေမွေးသည်။ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မွေးသည်။ထိုသို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မွေးနေစဉ် ဥမမယ်စာမ မြောက် အရွယ်မှာပဲ ကမ္ဘာကြီးလုံးဝန်းကြောင်းကို စာသင်ကျောင်းမှ တစ်ဆင့် စတင်ကြားသိခဲ့ရသည်။ ကမ္ဘာကြီးလုံးဝန်းပါသည်တဲ့။ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို မမွေးခင်ကတည်းက ကမ္ဘာကြီးက လုံးနေတာပေါ့။

ထိုအချိန်မှစတင်၍ ကျွန်တော်လွမ်းတတ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်မရှိဘဲ လုံးဝန်းခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို စတင်လွမ်းဆွတ်ခဲ့ သည်။ ကျွန်တော်ကို မမွေးခင်က ကမ္ဘာကြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ။အဲ့ဒါ ကို ကျွန်တော်သိချင်ခဲ့တယ်။ လွမ်းဆွတ်ခဲ့တယ်။ အမှန်ကတော့ ကမ္ဘာ ကြီး ဘာမှမဖြစ်ပါ။ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ မှီတင်းနေထိုင်နေကြသော လူသားများသာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ကြောင့်ပေါ့။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ကမ္ဘာကြီး ကျွန်တော်လွမ်းတဲ့ ကမ္ဘာကြီးခမျာ နှစ်ကြိမ် တိတိ ဒဏ်ရာရဖူးခဲ့လေသည်။ အဲ့ဒါကို ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောကြ သည်။ ကမ္ဘာကြီးစစ်မဖြစ်ပါ။ ကမ္ဘာကြီးက စစ်ကို မဖန်တီးပါ။ လူသား တွေ ဖန်တီးလို့ လူသားအချင်းချင်း ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ စစ်ကို အမည်သညာ တပ်တော့မှ ကမ္ဘာကြီးရဲ့နာမကို ထည့်ပြီး ကမ္ဘာစစ်လို့ ခေါ်ဝေါ်တာကို

တော့ ကျွန်တော် လုံးဝ ကန့်ကွက်ပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကမ္ဘာကြီးအကြောင်း ပြောရင်း . . .

“အဲဒီတုန်းက ငါမရှိလို့ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောပြီး အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ မြေကြီးကို ကျွန်တော် ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်လိုက်မိသေးသည်။ ပြီးမှ ကမ္ဘာကြီးကို ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားကြောင်း အသိဝင်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် ဘွတ်ဖိနပ်မစီးတော့ပါ။

အရာရာကို မကျေမချမ်းဖြစ်တိုင်း မြေကြီးကို ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်တတ်ကြသော ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်များကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ခမျာ မဆီမဆိုင် ငထွားခါးနာဖြစ်ခဲ့ရရာပေမည်။ ကျွန်တော်မရှိခဲ့သော ကမ္ဘာကြီးကို လွမ်းဆွတ်ခြင်း၊ ကျွန်တော်ရှိနေသော ကမ္ဘာကြီးကို သနားခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းများကို အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့ မကျေနပ်ရင် ကမ္ဘာကြီးကို ဖနောင့်နဲ့မပေါက်နဲ့။ သတ္တိရှိရင် မိုးကိုဒူးနဲ့တိုက်၊ တိမ်တွေကို ဖနောင့်နဲ့ပေါက်။ဒါပဲ”

“အဲဒီမိုးပေါ်ကိုရောက်အောင် မင်း လိုက်ပို့ပေးမလား.....”ဟု သူငယ်ချင်းများက တညီတညွတ်တည်း မေးမြန်းကြသည်။

“ငါကတော့ လိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ဘာသာ တောင်ပေါ်တက်ပြီး တိုက်ပေါ့။ မင်းတို့အားလုံး တောင်တက်အသင်းဝင်လိုက်လေ” . . . ဟု ကျွန်တော် ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်ရ၏။

“တောင်ထိပ်ရောက်ရင် မိုးကို ဒူးနဲ့တိုက်လို့ရပြီလား”

“ဒူးနဲ့တိုက်လို့တော့ မရသေးဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လေးခွနဲ့ ပစ်လို့ရပြီ”

“လေးခွနဲ့ပစ်ရင် မိုးကိုထိပါ့မလား”

“ထိတော့မထိဘူးပေါ့။ဒါပေမယ့် မြေကြီးပေါ်ကနေ ပစ်တာထက်စာရင် တောင်ထိပ်ပေါ်ကပစ်တော့ မိုးကောင်းကင်ကြီး နည်းနည်းတော့ လန့်သွားမှာပေါ့”

“လန့်သွားတာ ထိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မထိတာထက်စာရင် လန့်သွားတာအမြတ်ပေါ့”

“တော်ပြီ မင်း အမိန့်ကို ငါတို့မနာခံဘူး” . . .ဟု၊ သူငယ်ချင်းများ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို တညီတညွတ်တည်း သြဘာပေးကြသည်။

“မနာခံရင်လည်း နေပါကွာ။ မြေကြီးကိုတော့ ဖနောင်နဲ့ မပေါက်ကြပါနဲ့၊ အဲ . . .ပေါက်မယ်ဆိုရင်လည်း ခုံဖိနပ်တို့ ဘွတ်ဖိနပ်တို့ မစီးဘဲနဲ့ ပေါက်နော်၊ ငါတောင်းပန်တာပါကွာ”

အမိန့်ထုတ်ခဲ့မိသော ကျွန်တော်မှာ နောက်ဆုံးတော့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အလုပ်ကိုသာ လုပ်လိုက်ရချေသည်။ သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော့်ကို နာမည်အသစ်တစ်ခု တပ်ပေးလိုက်ကြ၏။

“သောက်ရူး”

*

(၂)

ကျွန်တော် မရှိခဲ့သော ကမ္ဘာကြီးကို လွမ်းဆွတ်ခဲ့ရင်းက ကျွန်တော်ရှိသေးသော ကမ္ဘာကြီးကို လွမ်းဆွတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော့်အလွမ်းတွေ မျက်စိလည်ခဲ့ရသည်။ ဘာကို လွမ်းဆွတ်

ရမှန်း မသိတော့ချေ။

အေးအေးပြီးကို ကျွန်တော် လွမ်းသည်။

“မောင် ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ကမ္ဘာကြီးကို လမ်းလျှောက်ပြီးကြည့်နေတာ ကမ္ဘာကြီးက ကား
အရမ်းကျပ်တယ်နော်”

“မောင်ကလည်း သိပ်နောက်တာပဲ”

“မနောက်ပါဘူး။ ကိုယ်တကယ်ပြောနေတာ။ မင်းဆီကို ကိုယ် အ
မြန်လာဖို့ ဘတ်(စ်)ကားစီးမယ် စိတ်ကူးသေးတယ်။

ကားတစ်စီးရပ်လိုက်တိုင်း လူတွေက အလုအယက် တိုးဝှေ့ပြီး တက်
ကြတယ်။ ကိုယ်က လူအချင်းချင်း အလုအယက် ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း နောက်ဆုံးမှ တက်ပေါ့ မောင်ရဲ့”

“ကိုယ် နောက်ဆုံးမှတက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ပါသေးတယ်။ စပါယ်ယာ
က အတွယ်အတာ မရတော့ဘူးဆိုတာနဲ့ ကိုယ်လမ်းလျှောက်လာတာ။
Sorry ပဲ အေးရယ်၊ ကိုယ်သိပ်နောက်ကျသွားတယ်”

“ရပါတယ် မောင်ရဲ့။ အေးလည်း အခုမှရောက်တာပါ”

“အခုမှ ရောက်တာ၊ ဟုတ်လား”

အဲ့ဒါ ကျွန်တော် မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါပေမ
ယ့် သူမသိပါ။

“မောင့်ကို ကြည့်ရတာ ညှင်းသိုးသိုးနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကမ္ဘာကြီးအတွက် စိတ်ညစ်နေတာ”

“မောင်ကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်းမသိဘူး”

“လူတွေ ဆင်းရဲနေတယ် အေးရယ်၊ အဲ့အတွက် ကိုယ်စိတ်မချမ်းသာဘူး စိတ်ညစ်တယ်”

“လူတွေ မဆင်းရဲပါဘူး မောင်ရဲ့။ ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား”

အေးအေးပြီး ညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။ မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံအောက်တွင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြ၏။

“အဲ့ဒီမှာ ဆင်းရဲသားတွေ အများကြီးပဲ မောင်မယုံရင်သွားကြည့်”

“ဘာဇာတ်ကားလဲ” . . .ဟု၊ ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“ရင်ခွင်နန်းတော်တဲ့၊ မောင့်ကို အဲ့ဒီဇာတ်ကား လိုက်ပြရဦးမယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့”

“မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မကြည့်ချင်တာလဲ”

“လူတွေ အလှအယက် တိုးဝှေ့နေတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်မနေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဆင်းရဲသားတွေကိုမုန်းတယ်”

“ဟောတော့ ခုနကတော့ လူတွေဆင်းရဲလို့ မောင်ပဲ စိတ်မချမ်းသာဘူးဆို”

“အခု ပိုပြီးစိတ်ဆင်းရဲတယ်။ လူတွေက ဆင်းရဲရင် ဆင်းရဲတဲ့အတိုင်း မနေကြဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ရုပ်ရှင်ရုံမှာလာပြီး တိုးဝှေ့နေကြတာလဲ”

“မောင်ကလည်း တစ်ယူမသန်နဲ့လေ။ ဆင်းရဲသားမှာလည်း အပန်းဖြေချိန်ဆိုတာ ရှိသင့်တာပဲ။ သူတို့စိတ်တွေ အပန်းလာဖြေကြ

တာနေမှာပေါ့”

“အပန်းဖြေမယ့်အချိန်ကို အလုပ်ပိုလုပ်ပစ်လိုက်ပါလား”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ စိတ်ဆိုးနေသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လျက် အေးအေးပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသည်။

*

“မောင့်ကိုလက်ထပ်ရင် အေးကို သမီးအဖြစ်ကနေ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်မယ်တဲ့”

“ဒါ လူတော်တော်များများ လုပ်နေတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်လောက်ရှိရင် သတင်းစာထဲမှာ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာ ထည့်လို့ရတာပဲ”

“မောင်ကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ”

“မနောက်ပါဘူး။ အိမ်မှာ ဖျာတစ်ချပ်နဲ့ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးပဲ ရှိပေမယ့် ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါးစုပြီး၊ သတင်းစာထဲကနေ သမီးအဖြစ်မှ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ခြင်းကို မပါပါအောင်ထည့်လိုက်တော့ လူအထင်ကြီးခံရတာပေါ့။ ကျိကျိတက် ချမ်းသာနေတယ်လို့ အထင်ခံရတာပေါ့”

“မောင်က ပေါက်ကရ ပြောတဲ့နေရာမှာ သိပ်တော်တာပဲ၊ အဲ့ဒါကြောင့် အေးကချစ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ အခုချိန်ကစပြီး မင်းကိုယ့်ကို မချစ်နဲ့တော့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရဲ့”

“ကိုယ့်ကို မင်းချစ်ရင် မင်းကို မင်းမိဘတွေက အမွေဖြစ်ကြလိမ့်

မယ်”

“ဖြတ်ပေစေပေါ့။ အေးက မောင့်ကိုပဲ လက်ထပ်မှာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါသည်။

“မိဘက သားသမီးအပေါ် ပစ္စည်းဥစ္စာအမွေကိုဖြတ်တာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေတ္တာအမွေ၊ မိဘရဲ့ မေတ္တာအမွေကို ဖြတ်ပစ်တာကျတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ထိခိုက်တယ်။ မိဘလည်း အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။ သားသမီးလည်း စိတ်ဒုက္ခရောက်တယ်။ အဲဒီတော့ မင်း ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် မိဘကို အကုသိုလ်ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့”

“မောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ကိုယ်မင်းကို အကြံပေးနေတာလေ။ မိဘကို အကုသိုလ်ဖြစ်အောင် မလုပ်မိဖို့ မင်းကို အကြံပြုတာ။ မိဘမျက်ရည်တစ်စက် သားသမီးဆင်းရဲ တစ်သက်တဲ့။ သားသမီး မျက်ရည်တစ်စက်က မိဘကို ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မင်းသဘောထားလိုက်ပါ”

“မောင်”

မျက်ရည်တွေ ဝှေ့ဝဲလာသည်ကို ကျွန်တော်မြင်သည်။

“လူ့ဘဝဆိုတာ ခဏလေး။ သားသမီးအဖြစ်က အမွေပြတ် ခွန့်လွှတ်တယ်ဆိုတဲ့ မိဘတွေဟာ သံသရာကို နားမလည်တဲ့ မိဘတွေပဲ။

ဖြစ်ချင်တိုင်းလည်းမဖြစ်ပါ . . .ဆိုတဲ့ လောကတရားကို နှလုံးမသွင်းနိုင်တဲ့ သူတွေပဲ။ မိဘမေတ္တာ ကြီးမားပါတယ်လို့ ဆိုထားပါလျက်နဲ့၊ အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီး၊ အမျက်ကြီးတော့ အကုသိုလ်ဖြစ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မိဘနဲ့ သားသမီးကြားမှာ မဟာတံတိုင်းကြီး ခြား

သွားရော။ မသိလို့ မှားယွင်းတတ်တဲ့ သားသမီးကို ဖေးမဖို့၊ ကျားကန်ဖို့
မစဉ်းစားဘဲ သားသမီးနဲ့အပြိုင် မိုက်မဲကြတယ်လို့ ကိုယ်ယူဆတယ်။

အဲဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ မိဘကို စုံကန်ဖို့ ဆန့်ကျင်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့။

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်ကိုအထင်ကြီးလာအောင် လက်ခံလာအောင်
ကြိုးစားပြမှာမဟုတ်ဘူး ယောက္ခမအထင်ကြီးလာအောင် ကြိုးစားဖို့ ကို
ယ့်မှာအချိန်မရှိဘူး။ ကိုယ်မသေခင်မှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးသာယာဖို့
အတွက် သဲတစ်ပွင့်လောက် ဖြစ်ခဲ့ချင်တယ်”

“အဲဒါဆို ရှင် အစက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့သလဲ”

“အခုထိလည်း ချစ်နေတုန်းပဲလေ။ သေတဲ့အထိ ချစ်သွားမှာပဲ။ မင်း
ကို ကိုယ်ကချစ်တဲ့အချစ်၊ မင်းက ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့အချစ်၊ အဲဒီအချစ်က
သူ့ဘာသာသူ ရှိနေမှာပါ။

အဲဒီအချစ်ကို ဂုဏ်တွေ၊ ပကာသနတွေ၊ သဘောတူခြင်း ပေတံတွေ
နဲ့ တိုင်းတာလာရင်တော့ အချစ်ကဘေးထွက်နေလိုက်တာ အကောင်း
ဆုံးပဲ၊ အချစ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်ဖို့ မင်းကိုယ့်ကိုလမ်းခွဲပါ”

ထိုနေ့က အေးအေးပြုံး ငိုသည်။

ကျွန်တော် မတားဆီးပါ။ မျက်ရည်တွေ ကုန်လွန်သည်အထိ ငိုရှိုက်
ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်ညှိုးဖြင့် တည့်တည့်ထိုး
လျက် အမည်နာမတစ်ခုကို သစ်လွင်စွာ ပေးအပ်သွားခဲ့သည်။

“ရှင် အရူး အရူး”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အေးအေးပြုံးကို လွမ်းပါသည်။

(၃)

ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အပေါ်မှာ။

ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်ကိုင်ပြီး၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ပစ်ပေါက်
ပြီး ကစားနေကြတယ်။ လမ်းဘေး ရေခဲရေ တစ်ခွက်လေးကျပ်။

ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လှည့်
စားသွားသည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကောင်လေးတစ်ယောက်
အပေါ် သစ္စာမဲ့သွားသည်။ ဟိုကောင်လေးနဲ့ ဟိုကောင်မလေးကျတော့
သိပ်ချစ်ကြ၏။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကိုကျတော့ မိဘက သဘောမတူဘူးတဲ့။
တကယ်ချစ်သူများအတွက် ကမ္ဘာကြီးမှာ နေစရာမရှိ။

နံ့ထဲမှာ ကြာ

သွားမယ် သွားမယ်နဲ့

တကယ်တမ်းကျတော့

ခြေထောက်တွေကို

အခုမှ

ရေဆေးနေရတုန်း။

ရေကန်ထဲ

ကြာဆင်းချိုးမိတာလေ၊

ရလိုက်ပြန်တော့

ကြာပန်းက တစ်ပွင့်တည်း။

ရွှံ့ပေနေတဲ့ ခြေထောက်
ရေဆေးလို့မှ မခြောက်ခင်
ကြာပန်းပွင့်ဖတ်တွေက
နွမ်းချင်ချင်နဲ့။
မလိုချင်တော့ဘူးလို့
ပြောချင်ပေမယ့်
ကြာပန်းက ခူးပြီးနေပြီ၊
ရွှံ့တွေလည်း
ပေကျံနေပြီ။
တစ်က ပြန်စလို့မှ
မရတော့ဘဲ မျက်ရည်တဝဲဝဲနဲ့
ကြာပန်းကို ဘုရားတင်
အားအင်နည်းပါးတဲ့
ကိုယ့်အတွက်တော့
မနက်ဖြန်တွေကို
ဒူးနဲ့တိုက်ဖို့၊
ဒူးပေါ်က မျက်ရည်စတွေကို
ခဏခဏဖယ်သုတ်နေရပေါ့။
သွားမယ် သွားမယ်နဲ့

ဟောဒီ တဲစုတ်ထဲမှာ

ငါ . . .

ရွာလည်နေပြီ။ ။

ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်မှာ လဲကျနေရင်းက ဝါးထရံအောက်မှာ တဖျပ်ဖျပ်
လှုပ်ခတ်နေတဲ့ နံရံလှုပ်ကဗျာတွေကို ကျွန်တော် ဝိုးတဝါးအမြင်ဖြင့်
ဖတ်ရှုနေမိသည်။

ငယ်က ခင်ကျွမ်း

သည်းဦးပန်းရေ . . .။

လောက၏ ဒဏ်၊ ကိုယ့်မှာခံစား

မျက်ရည်များစွေ၊ နူးညွတ်ခွေကျ

မထူမနိုင်။

“တူမျှခံစား” ငယ်စကားလေး

အတွေးထဲရောက် အမေးထောက်ချင်

ကိုယ် သိချင်တယ်။

လောက၏ ဒဏ်၊ ရင်စည်းခံစား

အားမာန်များစွာ၊ မင်းမှာတည်ရှိ

ဝိဘိငြိမ်းချမ်း၊ စိမ်းလန်းပါစ

ပျော်ပါစ။

ဘဝခါးခါး ကိုယ့်အားနှိပ်စက်

အအိပ်ပျက်လည်း . . .

အိမ်မက်လှလှ၊ ရွှင်ပျပျနဲ့

ဘဝချိုမြိန်၊ လူ့စည်းစိမ်နဲ့

ထိန်ဝါရွှေဆင်း တဝင်းဝင်းနဲ့

မင်းရဲ့ဘဝ၊ ထို ထိုညတွေ

အိပ်လို့ပျော်မှ၊ ပျော်ပါစေ။

မစိမ်းမလန်း၊ မငြိမ်ချမ်းဘဲ

ကိုယ်လိုနွမ်းနယ်၊ ညလယ်ငိုရှိုက်

လောင်မြိုက်ဗျာပါ၊ ရှိခဲ့ပါလျှင် . . .

အခါခါပြု၊ ကိုယ့် တောင်းဆုတွေ

ပြည့်ပါစေသား . . .

ဘုရား . . .မင်းကို စောင့်ရှောက်စေ။

တရား . . .မင်းကို စောင့်ရှောက်စေ။

သံဃာ . . .မင်းကို စောင့်ရှောက်စေ။

မကြာခင်မှာ သူတို့လာကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သူတို့
ဆိုတာက ကျွန်တော့် ဖေဖေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မေမေ။

မေမေကတော့ လာမယ်မထင်ဘူး။ လာချင်လည်း လာမှာပေါ့လေ။
ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်မှာ . . .မျှော်လင့်စရာ ဘာမှမရှိတော့တဲ့ သားမိုက်တစ်
ယောက်ဆီကို ရောက်ရင်လည်း ရောက်လာမှာပေါ့။

ပြီးတော့ . . .သူငယ်ချင်းတွေ။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ လုံးဝနားမလည်နိုင်တဲ့ ကောင်တွေ၊ လုံးဝနားလည်ထားတဲ့ ကောင်တွေ။ သူတို့တစ်တွေလည်း ကျွန်တော်ထံသို့ ရောက်လာနိုင်သည်။ ပြီးတော့ . . .အေးအေးပြုံး။ သူရော ရောက်လာနိုင်သလား။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်တော့ပါ။ ဘာကိုမျှ မမျှော်လင့်ချင်ပါ။

စိတ်ကျရောဂါဖြင့် သေဆုံးသည်ဟု ကျွန်တော့်ကို မှတ်ချက်ချကြပေလိမ့်မည်။ ရူးပြီးသေတာဟု ပက်ပက်စက်စက် ပြောနိုင်ခွင့်လည်း သူတို့မှာရှိ၏။

“သား”

ဒါ ဖေဖေခေါ်သံ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ပြန်မထူးနိုင်ပါ။

“ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ရေတစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါ” . . .ဟု ကျွန်တော်ပြောသည်။ အသံမထွက်။

“သူငယ်ချင်း”

ဟော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေလာကြပြီ။

“ငါ့ကို ရေတစ်ခွက်လောက် တိုက်ကြပါ”

သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ထူကြသည်။ ကျွန်တော် ပျော့ခွေနေသည်။

“ရေ”

ကျွန်တော် ရေသောက်ချင်တယ်။ ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်သွားချင်တယ်။ ကျွန်တော်ကို ရေတစ်ခွက်လောက် တိုက်လိုက်ဖို့ သူတို့ သတိမရကြဘူးလား။

“မောင်”

ခေါ်သံ ပါးပါးလေး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ ကြားရသည်။ ကျွန်တော် မည်သူ့ခေါ်သံမျှ မကြားချင်တော့ပါ။ ကျွန်တော် မှာစရာတစ်ခု ရှိသည်။ ကျွန်တော် မှာခဲ့ချင်သည်။

“ဖေဖေ၊ မေမေ့ကို ပြောလိုက်ပါ။ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ရဲ့အမေ အဖြစ် ဂုဏ်ယူပေးပါလို့။ ငါ့သားက ကမ္ဘာကြီးကိုချစ်တဲ့ ကဗျာဆရာလို့၊ ဂုဏ်ယူခံကြွေးပေးပါ”

ကျွန်တော် မမွေးခင်က ကမ္ဘာကြီးကို ကျွန်တော် လွမ်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရပ်တည်နေခဲ့သောကမ္ဘာကြီးကို ကျွန်တော်ချစ်ခဲ့သည်။ အခု ကျွန်တော် မရှိတော့ပေမယ့် ကမ္ဘာကြီးကိုကျွန်တော် လွမ်းမိပြီ။လွမ်းပါရစေ . . .ကမ္ဘာကြီးရေ . . .။ ကျွန်တော် မရှိတော့ရင် ကမ္ဘာကြီး အလွန် ပေါ့ပါးသွားနိုင်သည်။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ပုခုံးပေါ်က ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ဖြုတ်ချပေးလိုက်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ကျေနပ်သည်။ ကမ္ဘာကြီး ဘယ်လိုကျန်ရစ်ခဲ့မလဲဟင်။

“သား”

“သူငယ်ချင်း”

“မောင်”

*

(၄)

ကဗျာဆရာ မောင် (. . .) ၏ ဈာပနာသည် မစည်ကားပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့

အခေါင်းထဲမှာတော့ ကဗျာစာရွက်ပေါင်းများစွာ လိုက်ပါသွားကြ၏။ ။

(ဖေဖေနှင့်မေမေ . . .သို့)

၁၉၉၈-မတ်လ

(ဇေယျာ မဂ္ဂဇင်း)

*

စိမ်းလက်စ . . .စိမ်း

(၁)

ယခုအချိန်အထိ ခိုင် . . .ကျွန်တော့်ကို မျက်မှန်းကျိုးနေဆဲဖြစ်သည်။ ခိုင်သည် အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကဲ့သို့ပင် ကုဏ္ဍိရင်ပီသစွာ လှမြဲ လှနေဆဲရှိ၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တတိယနှစ် ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေပြီ ဆိုတော့ . . .ပို၍လှပနေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မြင်သည်။

ကျွန်တော်သည် အထက်တန်းကတည်းက ယခုအချိန်အထိ ခိုင်နှင့် တစ်တန်းတည်း။ ဘဝ၏ ရေစက်ဟုတွေးပြီး ကျွန်တော်ကြည်နူး၏။ ကျွန်တော် ကြည်နူးသလို ခိုင်လည်း . . .ထပ်တူ ကြည်နူးလျှင် ကောင်း လွန်းစွ။

*

(၂)

လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက နောက်ရွတ်ရွတ် ပြောင်ချော်ချော် နေထိုင်တတ်ခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော့်၏ အမူအကျင့်။ ကျောင်းသားဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သည်အတိုင်း နေထိုင်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်ပြန် တော့လည်း . . . သူငယ်နှစ်စား အမူအကျင့်မျိုးမှလွဲ၍ မျက်နှာထားကို သိက္ခာ သမာဓိ ပြည့်ပြည့်ဖြင့် တည်တည်တင်းတင်း မနေထိုင်ဘူးခဲ့။ ဤ သည်ပင်လျှင် ခိုင်အမြင်၌ မျက်မှန်းကျိုးစရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ခိုင်”

ဒေါ်မာန်ပါသော အကြည့်ကို ရရှိလိုက်သည်။

“ငါ့နာမည် ခိုင်နေချို့၊ ခိုင်လို့ အဖျားစွတ်ပြီး ခေါ်စရာ မလိုဘူး”

ကျွန်တော် အရှက်ပြေ ပြုံးလိုက်ရသည်။

“ငါက နင့်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခေါ်မိတာပါဟာ။
ပါးစပ်အရသာခံတာ မဟုတ်ပါဘူး”

စူးရှစွာကြည့်ပြီး အတန်းထဲသို့ ဝင်မည်ပြင်၏။

“နေပါဦး ခိုင်။ ငါ . . . နင့်ကို မေးစရာရှိလို့”

ခြေလှမ်းတုံ့သွားသဖြင့်၊ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“နင် . . . မနေ့က ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းမတက်တာလဲဟင်”

ခံစားတက်မည်ဆိုလျှင် လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး မေးလိုက်သော ကျွန်
တော့် စကားသံထဲ၌ တမ်းတခြင်းတွေ ပါဝင်နေသည်ကို ခိုင်မြင်သာပေ
လိမ့်မည်။

“ငါဘာသာ မတက်ချင်လို့ မတက်တာ၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုလဲ”

မိုးကြိုးသွားတမျှ စူးရှကျန်ရစ်စေခဲ့သည့် ချစ်သူ၏အလင်္ကာ . .
.စကား။

ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ထိုမျှမက စိမ်းကားမာကျောလွန်းလှသည်။
ရက်စက်သည့် . . . ခိုင်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရလျှင် တတိယနှစ် စာသင်ရက် ကုန်ဆုံးခါနီး
မှ ခိုင်ကို ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က . . . ချစ်ရကောင်း
မှန်းမသိ။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ ပြောင်တိပြောင်ချော် ပြုမူခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောပြရလျှင် ပြော၍ ကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိ၊ နောက်ပြောင်မှုကြောင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ အပြစ်ပေးခြင်းကို ခံရသည်မှာလည်း ခဏ ခဏ။

ဝက်သားထုတ်ထိုးစားပြီး ထိုထုတ်တံလေးကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ရုံနှင့် သတိလစ်သွားသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကြောင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်ဖူးသည်။ ထိုကျောင်းသူမှာ နတ်ကတော်၏သမီး။

အိမ်မြှောင်ကို အရှင်ဖမ်းပြီး စက္ကူနှင့်ထုတ်လျက် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ပေးဖူးသည်။ ထိုကျောင်းသူလည်း နှာနှပ်ယူမတတ်ဖြစ်သွားရှာ၏။ ဂမုန်းနှာနှင့် ခွေးလှေးယားသီးမှုန့်ကို ရော၍ ဇက်ကျောတက်သော . . . အလိုလိုနေရင်း နှာချေသော . . . ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကို ဝေငှဖူးခဲ့သည်။

မည်သူ့ကို မည်သို့ပင် နောက်နောက်၊ ခိုင်နေချို့ကိုတော့ ကျွန်တော် ယနေ့အထိ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိချေ။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် ခိုင် . . . ကျွန်တော့်ကို မျက်မုန်းကျိုးနေခြင်းအတွက်တော့ စဉ်းစားစရာ မလိုပါ။ အလိုလိုနေရင်း မျက်မုန်းကျိုးပိုင်ခွင့် သူ့မှာရှိသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပေပဲ။ ဟန်တစ်ခွဲသားဖြင့် မနေထိုင်တတ်ခဲ့သည့်အတွက် ယခုမှ နောင်တရချင်ချင်ဖြစ်ရ၏။

“မင်း ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်၊ ဘာပြောပြော ခိုင်နေချို့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ လူရွှင်တော်က မင်းသမီးကို ရည်းစားစကား ပြောသလောက်တောင် ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး”

တင်ထွန်း၏ပြောစကား မှန်ကန်လွန်းသောကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲ

မှာ ဟာတာတာဖြစ်သွားရသည်။

“အခုနောက်ပိုင်း ငါ အနေအထိုင်တွေ ဆင်ခြင်ခဲ့သားပဲ၊ ဟေးလား ဟားလား မနေတော့တာ ခိုင် သတိထားမိရင် ကောင်းမယ်”

“အလိုလိုနေရင်း မျက်မှန်းကျိုးတဲ့သူက မင်းကို ဘယ်လိုလုပ် သတိထားကြည့်ချင်စိတ် ရှိမှာလဲ”

အားပေးစကား မပြောရကောင်းလားဟု တင်ထွန်းကို ကျွန်တော် အပြစ်မဆိုမိ။

“ခင်မာလာတို့ ကြူကြူသင်းတို့ကို အောင်သွယ်ခိုင်းရင် ကောင်းမလား”

“သူ့နာမည်က . . . ဝေလင်း။ တတိယနှစ်ကျောင်းသား။ နင်နဲ့ တစ်ခန်းတည်းဆိုပြီး။ မိတ်ဆက်ပေးရမည့် အခြေအနေမှ မဟုတ်တာ။

အခုအခြေအနေက မင်းရဲ့အကျင့်စရိုက်ကို ခိုင်နေချို့က အကုန်အစင် သိထားပြီးသားဆိုတော့ အောင်သွယ်ပေးမယ့်သူက အအော်အငေါက်ခံရမှာ သေချာတယ်”

သက်ပြင်းချရုံမှတစ်ပါး ကျွန်တော့်မှာ အင်အားမရှိချင်တော့၊ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းကို ကျွန်တော်သာသိသည်။ ခိုင် မြင်သာအောင် တနည်းနည်းနှင့်တော့ ပြောပြမှ ဖြစ်မည်။ ပြောခွင့်မရလျှင် အသည်းနှလုံး၏ မွန်းကြပ်မှုကြောင့် ကျွန်တော် ခွေယိုင်လဲကျသွားနိုင်၏။

အသည်းနှင့်အောင် ချစ်လွန်းသည်။ ထိုဝေဒနာမျိုးကို ခံစားရဖူးလိမ့်မည်ဟု တစ်သက်တာတွင် ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ထင်မိခဲ့။

(၃)

“ဖျန်း”

ထိုအသံကြောင့် စကားဖြူပင်ပေါ်မှ ငှက်ကလေးများ လန့်တက်ပျံ ပြေးသွားကြသည်။ ကျွန်တော့်ဝဲဘက် ပါးပြင်တစ်ခုလုံး ထုံကျင်သွား ရ၏။ နုနယ်သွယ်ပြောင်းသော လက်ဖယောင်းအတွင်းသို့ ပြင်းထန်စွာ ရောက်ရှိလာသော စွမ်းအားသည် အမုန်းမြစ်များမှ ဒလဟော စီးဆင်း လာခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

စကားဖြူပင်ကြီး၏ ပင်စည်အကွယ်ကြောင့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ သတိမပြုမိသည့်အတွက် တော်ပါ သေး၏။ နာကျင်မှုကြောင့် ကျွန်တော် မငိုပါ။ ခံစားရခြင်းအသိကြောင့် အသည်းနှလုံးကတော့ ကြေကြေကွဲကွဲ ငိုပွဲဆင်နေသည်။

“မှတ်ထား ပါးရိုက်ခံရမယ်လို့ကြိမ်းရင် ပါးစပ်ပြောဖြစ်မှာဆိုးလို့ လက်တွေ့ရိုက်ပစ်လိုက်တာ”

ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပုဏ္ဏရိတ်ပင်ကြားထဲသို့ ပြုတ်ကျသွား မတတ် ငိုက်ဆင်းသွားရသည်။ ခုံတန်းပေါ်မှ ဖယ်ခွာလျက် ငွေစာရင်း ဌာနဘက်သို့ ကျောပေးလိုက်သည်။ ထိုင်နေလျက်ရှိနေသေးသော ခိုင် မျက်နှာကို မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်ရင်း . . .

“ငါသိပ်ချစ်နေတာကို နင်သိသွားပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ပါးတစ်ချက်အ ရိုက်ခံရပေမယ့် ငါကျေနပ်ပါတယ်ခိုင်”

တက်ခေါက်လျက် ဆတ်ခနဲမတ်တတ်ရပ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို စူးရဲ

စွာ မော်ကြည့်၏။ စူးရှသော မျက်လုံးကို နူးညံ့သောအကြည့်ဖြင့် လက်ခံ
ပိုက်ထွေးလိုက်သည်။ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော သူ့ခြေလှမ်းများ
အောက်၌ ကျွန်တော့်ချစ်ခြင်းတွေ ရောက်ရှိသွားသည်။ စကားဖြူရနံ့
သင်းသင်းသန့်သန့်ကို ချစ်သူနှင့်အတူ ရှူရှိုက်ချင်၏။

ဆရာ ဆရာမများကို မကန်တော့ခင်ကတည်းက ခိုင်ကို ကျွန်တော်
ငေးကြည့်မိသည်။ ကန်တော့ပွဲပြီးသွားသည်အထိ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ခိုင်
တစ်ချက်ကလေးမျှ ငဲ့မကြည့်။

ခိုင်၏ငဲ့အကြည့် လှည့်အကြည့်လေး တစ်ခုကိုပင် ကျွန်တော်
လိုလိုချင်ချင် ဖြစ်နေရသည်။ တတိယနှစ် စာသင်နှစ်ပင် ကုန်ဆုံးခါနီး
လုပြီ၊ စာမေးပွဲပြီးလျှင် ခိုင်နှင့်ဝေးရဦးမှာပါလားဟု တစ်ကိုယ်တော်
တွေး၍ တစ်ကိုယ်တည်း ဆွေးရ၏။ ခိုင်ကတော့ ကျွန်တော်နှင့်ဝေးလေ
ကောင်းလေဟု တွေးတောနေမှာ သေချာသည်။

*

ကြော်ငြာသင်ပုန်းတွေ၏ ရှေ့နားတွင် ခိုင်စာအုပ်တွေကြားမှ အဝါ
ရောင်လက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ထည် ထွက်ကျသွားသည်ကို ကျွန်တော်
မြင်သည်။ စကားပြောခွင့်ရဖို့ နတ်ဒေဝါများက မ,စ ခြင်းပဲဟု ကြည်နူး
စွာတွေးရင်း လက်ကိုင်ပဝါလေးရှိရာသို့ ကျွန်တော်အပြေးသွားပြီး
ကောက်သည်။

လက်ကိုင်ပဝါလေး တစ်ထည်ကိုပင် အငမ်းမရကောက်သော ကျွန်
တော့်အား သွားလာနေကြသော ကျောင်းသာကျောင်းသူများအနက်

တချို့တလေတော့ တွေ့မြင်ကြလိမ့်မည် ထင်၏။

“ခိုင်”

ဗာဒံရိပ်တွေအောက်သို့ အရောက်တွင် ခိုင်ခြေလှမ်းတွေကို ကျွန်တော်မီသည်။

“ခိုင်”

ခြေလှမ်းမရပ်။

“နင့်လက်ကိုင်ပဝါလေး ကျခဲ့လို့ ငါလာပေးတာပါ”

မာကျောစိမ်းကားစွာ ငဲ့ကြည့်သည်။ သူ့စာအုပ်တွေကြားထဲသို့ ကြည့်ပြီးမှ ကမ်းပေးသော လက်ကိုင်ပဝါခေါက်လေးကို ဆတ်ခနဲလှမ်းယူသည်။ လက်ကိုင်ပဝါအခေါက်ကို ဖြေသည်။ လုံးခြေပြီး အနီးရှိ ပုဏ္ဏရိုက်ပင်တန်းဘက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

အံ့ဩရင်နင့်စွာ ကျွန်တော် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ကြေမွတွန့်လိမ်သွားသော လက်ကိုင်ပဝါလေးကို အတန်ကြာငေးကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော် မရှက်တော့ပါ။ ဘေးဘီကို ငေးမကြည့်တော့ဘဲ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို မြတ်နိုးဖွရွှစွာ ကောက်ယူလိုက်သည်။

ချစ်သူ ပစ်ခွင်းလိုက်သော မြားတစ်စင်းကို ယုယစွာ ရင်မှာပိုက်၍ မြတ်နိုးစွာ သိမ်းဆည်းခွင့်ရသည်ဟု ခံယူတွေးမှတ်၏။

*

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့မေဂျာ၏ ဆရာကန်တော့ပွဲ

သတင်းကို သတင်းစာထဲမှာတွေ့သည်။ သတင်းဓာတ်ပုံထဲတွင်
လက်အုပ်ချီနေသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ၏ အစွန်၌ ခိုင်ကို
တွေ့သည်။ ထိုသတင်းဓာတ်ပုံကို ဖြတ်ယူပြီး ကျွန်တော်သိမ်းထား
မိသည်။

သဘာဝကပေးသော အလင်းတန်းကို မည်သူ့ထံမှ ခွင့်ပန်စရာမလို
ဘဲ ဖမ်းယူသိမ်းဆည်းခွင့် ကြုံသည်ဟု ကြည်နူးခံစားရ၏။

*

ရင်ထဲမှာ ငို ငို ရှိုက်နေပေမယ့်
သခင်ရှိက်တယ် မထင်မိပါဘူး . . .

တူမျှကာ ရင်နှစ် အသည်းညှာသို့
ယူဆစွာ “အကျွန်” ချစ်မိပြီပဲ . . .။

ချစ်မိသည်ကို
အပြစ်ရှိတယ် သခင်ထင်လျှင်လည်း
နွံနစ်ကာ မိုက်ဇာတ်သိမ်းတဲ့အထိ
စိမ်းပေါ့အမြဲ . . .။

“ဒီကဗျာစာရွက်က နင့်ကဗျာစာရွက် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”. .ဟု ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုက်လျှင် ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ်
သို့ လက်ဝါးမိုးတွေ သွန်းဖြိုး၍ ကျလာနိုင်ခြေရှိသည်။ ကျွန်တော့်ပါး

အား . . .

ချစ်သူ၏ လက်ဝါးနုနှင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ရိုက်နှက်လိမ့်မည်ကို ကျွန်တော် မကြောက်ပါ။ အမုန်းထုထည် ပို၍ကြီးမားသွားမည်ကို ကျွန်တော်စိုးကြောက်သည်။

“ပြောလေ ဒါ . . . နင်ရေးတာမို့လား။”

“ငါမှ ကဗျာမရေးတတ်ဘဲ”

အလုံလောက်ဆုံးသော . . . မုသား။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ကဗျာစာရွက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ယူပြီး စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“ငြိမ့်နဲ” အသံမကြားရသဖြင့် ရင်ပေါ့ရ၏။ ကဗျာစာရွက်လေးသာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်သွားပါက ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးလည်း တစ်စစ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ခိုင်လက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသော ထို ကဗျာစာရွက်လေးထဲတွင် ကျွန်တော်ဝိညာဉ်ကိုပါ ထည့်ပေးထား၏။

သူ့လွယ်အိတ်ထဲသို့ ခိုးချောင်ခိုးဝှက် ထည့်ပေးခဲ့သော တင်ထွန်းကို အခါခါ အလီလီ ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးတော့ . . . ။

*

(၄)

စတုတ္ထနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)၌ တက်ရသည်။ ကံကော်တောသည် ကျွန်တော့်အတွက် အလွမ်းတော . . . ချစ်သူလ၊မင်းကို မြင်တွေ့နေပါလျက် ပိုင်ဆိုင်ကြင်နာခွင့်မရသော ဘဝလောက် လွမ်းမော

ဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်မျိုးမရှိတော့ဟု ထင်မိသည်။

ချစ်ခြင်းတရားက သင်အံပေးသဖြင့် ကျွန်တော် အနေအထိုင် အပြုအမူတွေ ဣန္ဒြေရလာသည်။ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးနေတတ်ခဲ့ပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိ၏။

ကံကော်တော်၏ ဝန်းကျင်တစ်လျှောက် စိမ်းဖန့်ဖန့် သစ်ပင်ပန်းမန် တို့အား ကျွန်တော် မကြည့်ချင်။ မကြည့်ဝံ့။ အစိမ်းရောင်ဝန်းကျင်ကိုမြင် တိုင်း ချစ်သူ၏ အမုန်းရိပ်တွေဟု ခံစားရသည်။ သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေ အားလုံး အစိမ်းရောင်မှလွဲ၍ တခြားနူးညံ့သော အရောင်းများအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားလျှင် နေသာလိမ့်မည်ထင်၏။

“လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ သူ့အမျိုးသားက နိုင်ငံခြားသွားမှာ။ အဲ့ဒါကြောင့် လက်ထပ်ပွဲကို စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ကမန်းကတန်းလုပ်ရတာတဲ့”

ခိုင်သူငယ်ချင်း ခင်မာလာ၏ စကားကြောင့် ကံကော်တောတွင် ဥဩ တစ်ကောင် တိုးလာပြီဟု တွေးမိသည်။

“ငါ တစ်ခုမေးချင်တယ် ခင်မာလာ”

“ဘာလဲ”

“ချစ်သူတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အိမ်က စီစဉ်တာ။ သူက ခေါင်းညိတ် လိုက်ရုံပဲလေ။ စိတ်ပါလက်ပါတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး”

“ဪ”

အသည်းနှလုံး၏ တုန်ခါသံ။

“ငါ့ကို ခိုင်က တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စများလဲ။ နင် မသိဘူးလား”

ခင်မာလာ ခေါင်းခါသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်က တစ်ပတ်လောက်ပဲ လိုတာဆိုတော့ နင့်ကို ဖိတ်စာပေးမလို့ နေမှာပေါ့”

လူကြုံပါး၍ ရနိုင်သောကိစ္စ။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရက်စက်ကလူပြုဖို့ ချိန်းဆိုသည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်တွေးသည်။ ရင်နင့်ဒဏ်ကို ရင်ဖွင့်၍ ခံယူရုံမှတစ်ပါး အခြားသော အင်အား တစိုးတစီမျှ ကျွန်တော့်မှာမရှိတော့။

★

“ရော့ . . . မနှစ်တုန်းက ငါ့ဆီကို ရောက်နေတဲ့ နင့်ကဗျာစာရွက်”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။

“ဒါ . . . ဒါ . . . ငါ့ကဗျာစာရွက် မဟုတ်ဘူး”

မဲ့ပြီးတစ်ခုကို နီးကပ်စွာ မြင်ရသည်။

“ငါ့ကို တင်ထွန်းပြောပြပြီးပြီ၊ ဒါနင်ပေးခိုင်းတဲ့စာရွက်တဲ့ ။ ရော့ . . . နင်ပြန်ယူ”

ခေါင်းကိုငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အခုအချိန်ထိ နင့်မှာ ဒီကဗျာစာရွက် ရှိနေသေးတာလဲ”
. . .ဟု၊ ကျွန်တော် မမေးဖြစ်။

“နင်ကိုယ်တိုင် စုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့ ခိုင်။ ငါ ပြန်မယူချင်ဘူး”

တုန်ယင်နေသော စကားသံကို ထိန်းချုပ်၍ပြောရသည်။ သူ့ကို

ကျွန်တော် မော်မကြည့်သော်လည်း၊ သူ့ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်တော် သိ၏။

“ဗြ”

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဗြ”

နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးတွေဖြင့် ဖိအုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဗြ”

အသည်းနှလုံးသည် တစ်စစီ တစ်ဖဲ့စီ၊ မြေပြင်တွင် ပြိုကျသွား၏။
မျက်လုံးပြန်အဖွင့် လှမ်းထွက်သွားစ ချစ်သူ့ခြေလှမ်းကို တွေ့ရ၏။ ရင်
မှာဝေးရာသို့ လှမ်းထွက်သွားသော ခြေလှမ်း။

“ခိုင်”

ခြေလှမ်းတန့်သည်။

ကျွန်တော် . . .လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူ၏။
စာအုပ်ကြားထဲတွင် ညှပ်ထားသော အဝါရောင်လက်ကိုင်ပဝါခေါက်
လေးကို ညင်သာစွာ ကိုင်တွယ်သည်။ သတင်းစာထဲမှ ဖြတ်ယူထား
သော ဓာတ်ပုံလေးကို ခိုင် မမြင်ခင် စာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်သည်။ တုန်ယင်
နေသော လက်ချောင်းများဖြင့် အဝါရောင်လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ခိုင်
ထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်၏။

“နင့်လက်ကိုင်ပဝါလေးကို နင်ပြန်ယူထားပါဟာ။ လွှင့်ပစ်တာတို့
ချေပစ်တာတို့ မလုပ်ပါနဲ့။ ဒါ . . .ငါ နောက်ဆုံးတောင်းတဲ့ အခွင့်အရေး
ပါ”

ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိမ့်မည် ထင်သော်လည်း ညင်သာစွာ လှမ်းယူသည်။ ခေါက်ရိုးမပျက်အောင် ကိုင်တွယ်လျက် လွယ်အိတ်ထဲသို့ သူထည့်သည်။ နှလုံးသားကို ယူဆောင်သွားသည်ဟု ထင်ချင်မိ၏။ ကျွန်တော် ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဝေလင်း”

ငဲ့အကြည့် ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကို တွေ့သည်။ အစိမ်းရောင်တွေ လျော့ပါးနေသော . . . ချစ်သူမျက်ဝန်း။

“ငါ့မင်္ဂလာဆောင်ကို နင်မလာပါနဲ့”

မာကျောတုန်ယင်သည့် . . . စကားသံ။

တမ်းတစွာကြည့်လျက် . . .

“သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံးကို နင်ဖိတ်စာပေးထားသားပဲ။ ငါလည်း နင့်သူငယ်ချင်းပဲ.... ခိုင်ရယ်”

စကားတုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ လှမ်းထွက်သွားသူ၏ခြေလှမ်းကို ငဲ့မကြည့်မိတော့။ ခြေသံကိုလည်း နားမစွင့်။

*

(၅)

“ခိုင်နေချို့က မင်္ဂလာဆောင်ကို နင်မလာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ ရော့ နင့်ကို သူပေးခိုင်းလိုက်တာ”

အဝါရောင်လက်ကိုင်ပဝါလေးကို တအံ့တသြ မြင်ရသည်။

“ငါမလိုချင်ဘူး ခင်မာလာ။ ဒါ သူ့ကို ငါပြန်ပေးပြီးသား”

“မယူလို့မဖြစ်ဘူး ဝေလင်း။ သူ သေသေချာချာ ပေးခိုင်းလိုက်တာ။ မင်္ဂလာပွဲတုန်းက အဲဒီလက်ကိုင်ပဝါကို သူတစ်ချိန်လုံး ကိုင်ထားတယ်။ အခမ်းအနားပြီးတော့မှ ငါ့ကို လာပေးတာ”

တစ်စစီဖြစ်သွားသော ကဗျာစာရွက်ကလေးကို သတိရသည်။

“ရော့ . . .ယူပါဟာ။ သူ့ကို ပြန်ပေးဖို့ မလွယ်ဘူး။ သူ့အမျိုးသားနဲ့ ဟို ကိုလိုက်သွားပြီ။ အောင်စာရင်းထွက်ပြီးမှ ပြန်လာမှာ”

လက်ကိုင်ပဝါလေးကို လှမ်းယူလိုက်သော ကျွန်တော့်လက်ချောင်း များတွင် မည်သည့်ခံစားမှုမျှ မရှိချင်တော့ချေ။ ထုံကျင်နေသည်ဟု သိ၏။

ခင်မာလာ ပြန်သွားသောအခါကျမှ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို တယုတယ ကိုင်တွယ်ရင်း အင်းလျားကန်ဘက်သို့ တကူးတကသွား သည်။ အင်းလျားရေထဲတွင် အဝါရောင်လက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ထည် သတင်းစာစက္ကူလေး တစ်ရွက်နစ်မြုပ်သွားသည်ကို မည်သူမျှ မသိ လိုက်ကြ။

အကယ်၍များ အင်းလျားရေတွင် ခန်းခြောက်သွားလျှင်၊ အင်းလျား ကန်ဘောင်အတွင်း၌၊ အသည်းနှလုံးတစ်ခု ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းအဖြစ် အထင်အရှား ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။ ရင်တွင်းမှ ဥဩငို သံကြားရ၏။

★

ကျွန်တော် မဟာသိပ္ပံ ဆက်မတက်သည့်ကိစ္စကို တင်ထွန်းအပြစ်ဖို့

သည်။ ခိုင်နေချို့နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်သည်ကို ကျွန်တော် အကြောင်းမပြ။ ပညာရေးကို စိတ်မပါတော့သယောင်ပြုပြီး အခြား အကြောင်းများပြု၍ မုသားဆိုရ၏။ မလုံခြုံသောမုသားဟု တင်ထွန်း သိပေလိမ့်မည်။

“မင်းသာ မဟာသိပ္ပံ ဆက်တက်ရင် ခိုင်နေချို့နဲ့ တကယ့်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြမှာပါ”

နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးမိသည်။

“ငါကတော့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလပဲ ရောက်ရောက်၊ ဟိုတုန်းက လိုပဲ စိမ်းစိမ်းကားကား ရှိနေပါစေဆုတောင်းတယ်။

သူ့ရင်ထဲကို ငါမြင်လိုက်ချိန်မှာ သူက တခြားသူရင်ထဲကို ရောက်နေပြီလေ”

ရင်နှင့်ခြင်းကင်းအောင် . . . အသက်ကို တဝှူ့ပစ်လိုက်သည်။ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသော ခိုင်ပုံရိပ်ကို ကြိုးစား၍ဖျောက်သည်။ မုန်းနေသာ . . . ခိုင်။ စိမ်းနေသော . . . ခိုင်။ မာကျောလွန်းသော ဟိုတုန်းကလို ခိုင် မျက်နှာထားကိုသာ တမင်ဖန်တီး၍ မြင်ပစ်လိုက်၏။

သူစိမ်းလက်မှ

စိမ်းလက်စနှင့်

စိမ်းလျက်သာ

စိမ်းလိုက်ပါတော့ . . . ခိုင်။

သဲစပ်စပ်တွင် ရေးလိုက်မိသော ထိုစာကြောင်းများကိုပင် အလျင်အမြန် ဖွဖရွရွ ဖျက်ပစ်လိုက်ရ၏။

၁၉၉၅ - ဇန်နဝါရီလ

(သပြေလေး မဂ္ဂဇင်း)

*